

De Schaduw van Wraak

*Hoe ver kun je het verleden begraven,
voor het zichzelf een weg terugvindt ?*

De Schaduw van Wraak

Johannes Overland

Mijnbestseller
Bookmundo.com
Rotterdam

September 2025

Schrijver: Johannes Overland
Coverontwerp: Lisse Verheyen, grafisch marketeer
www.lisseverheyen.be
Editor : Jeannine De Ridder
ISBN: 9789403825090
© Hans Coertjens

Mailadres : johannesoverland1@gmail.com

Niets uit dit boek mag gekopieerd, gepubliceerd of
gebruikt worden zonder toestemming van de auteur.

Voorwoord

Er zijn boeken die je leest, en er zijn boeken die je opslokken — waarin je verdwijnt, of misschien zelfs verdwaalt. De Schaduw van Wraak behoort zonder twijfel tot de laatste categorie. Dit meesterwerk is meer dan een thriller: het is een broeierige cocktail van suspense, stijl en psychologische diepgang. Een literaire film noir, op papier gezet met een pen die druipet van elegantie.

Vanaf de eerste pagina betreed je een wereld waar niets is wat het lijkt. Een jazzclub vormt het kloppend hart van het verhaal — een plek die tegelijk uitnodigt en afstoot, waar melancholie en mysterie zich ophopen als sigarettenrook tegen het plafond. De personages die hier samenkomen dragen stuk voor stuk een masker. Sommigen uit noodzaak, anderen uit overtuiging. Wat ze met elkaar gemeen hebben, is hun verlangen. Naar erkenning, naar wraak, naar liefde — naar de waarheid, zelfs als die ondraaglijk is.

Op het eerste gezicht lijkt De Schaduw van Wraak een klassieke whodunnit: er is een misdaad, een geheim, een zoektocht. Maar al snel wordt duidelijk dat de kern van het verhaal niet draait om de vraag ‘wie deed het’, maar eerder: waarom. Wat drijft een mens tot de rand van de afgrond? Hoe ver ga je om recht te zetten wat onrechtvaardig voelt — zelfs als het verleden misschien al onherroepelijk verloren is?

Door een ingenieuze structuur met zorgvuldig gedoseerde flashbacks word je als lezer stukje bij beetje ingewijd in de levens, keuzes en littekens van de hoofdpersonages. De tijdlijnen vervlechten zich als jazzimprovisaties: onvoorspelbaar, emotioneel, maar

altijd met een onderliggende logica. Hier is elk woord gewikt, elke stilte betekenisvol.

Onder de ogenschijnlijk koele stijl borrelt een diepe emotionele intensiteit. De Schaduw van Wraak gaat niet alleen over schuld en boete, maar over identiteit, verlies en de façades die we optrekken om te overleven. Het is een verhaal dat echo's nalaat, zelfs lang nadat je het hebt dichtgeslagen.

Dus neem plaats. Bestel een glas whisky. Laat de rook om je heen dwarrelen. En dompel je onder in een wereld waar het verleden niet dood is — slechts verborgen. Tot nu.

Wolf Goldmund

De stad ontwaakt

Doengdoeng....doengdoeng, de stalen wielen van de treinwagons rijden knarsend en piepend over de naden van de rails.

Het is nog vroeg, maar een goederentrein zoekt reeds zijn weg naar zijn bestemming. Ook langs de rivier hoor je regelmatig het geluid van de motoren die een vrachtschip vooruit duwen. Stilaan hoor je ook in de verte auto's en vrachtwagens die zich een weg banen om hun werk te kunnen beginnen. De stad begint langzaam te ontwaken, ook in het centrum.

Een mensenzee beweegt zich als een kolonie krioelende mieren door de straten.

Ze springen bussen op, roepen taxi's, fietsen gehaast door het centrum of haasten zich naar de metro.

Winkels gaan stilaan open, krantenkiosken hebben hun kranten al klaarliggen en koffie-en theehuizen doen op dit uur al gouden zaken. Snel een kopje van het zwarte goud om wakker te worden en nog snel een broodje meenemen.

De ratrace is begonnen. Overvolle treinen met stinkende en wel ruikende mensen, op elkaar gepakt. Een bont allegaartje onderweg naar zijn of haar werk en school. Jong, oud, knap, lelijk, groot, klein, een diversiteit van reizigers die elke dag dezelfde richting nemen.

Ze kennen elkaar niet. Behalve sommigen die toch een praatje slaan, blijft iedereen in zijn eigen wereldje zitten, kijkt nieuwsgierig of apathisch wat rond, verkennend en herkennend. Sommigen lezen, anderen luisteren naar muziek zoals hun grote hoofdtelefoon verraaft en bij sommigen komen draadjes uit hun oren. Verscheidene geuren vermengen zich.

Jack tuurt met zoekende ogen over de hoofden van zijn medepassagiers. Hij blijft hoopvol. Zou zijn treinmeisje, zoals hij haar noemt, er op zitten ? Meestal zit ze in deze wagon.

Hij blijft scannen en ziet plots Alice die zit te lezen. Een brede gelukzalige glimlach verschijnt op zijn gezicht en doet de onrust verdwijnen. Hij wuift haar alvast toe terwijl hij zich een weg probeert te banen tussen de opeengepakte menigte om bij haar te geraken.

Praktisch alle dagen zien ze elkaar op dezelfde trein en maken dan een praatje. Ze is blij hem terug te zien. Ze stappen uit en aangezien het mooi weer is, stelt Jack voor even naar het park te wandelen.

“Geen probleem voor je werk Jack ?” vraagt Alice.

“Neen, ik kan later komen, ik heb glijdende uren, toch wel een zalig stelsel,” repliceert Jack. “Prima,” kirt Alice, “want ik moet later beginnen vandaag, maar was dit uit het oog verloren. Ken je dat, je zit in die dagelijkse routine : opstaan, douchen, snel iets eten en dan naar de trein rennen, om daar tot het besef te komen dat het niet nodig was zich te haasten terwijl je reeds in een rijtuig zit.” Ze moeten er beiden om lachen.

De zon schijnt aan een blauwe hemel en na een wandelingetje zetten ze zich op een bank. Ze spreken af dat Jack haar na het werk komt afhalen, om samen nog iets te gaan drinken vooraleer naar huis te gaan.

Druppelsgewijs komen mensen 's morgens hun bedrijf binnen en terwijl ze hun pc opstarten gaan ze een koffie halen en groeten elkaar. De koffiemachine draait op volle toeren : espresso, cappuccino, latte macchiato. Iedereen stroomt toe.

Ook voor Edward Sinclair roept het werk. Maar als directeur van één van de grootste banken hoeft hij niet als eerste aanwezig te zijn. Zijn status laat hem toe om later toe te komen op het werk. Daarom dat hij thuis eerst nog rustig ontbijt in zijn prachtige smeedijzeren veranda oranje, waar zijn vrouw Leonore de tafel had gedekt. Ook zijn krant ligt klaar voor hem, zodat hij op de hoogte blijft van het laatste nieuws.

Edward Sinclair is afkomstig uit een oude Schotse bankiersfamilie met wortels in Edinburgh. De Sinclair dynastie begon hun opmars in de financiële wereld in de 18de eeuw als goudhandelaars en breidde later uit naar internationaal bankieren. Edward groeide op op het Sinclair- landgoed Braemar Hall, een statige buitenplaats in de Hooglanden, waar hij een strenge, elitaire opvoeding genoot. Hij studeerde economie aan Oxford, stond bekend om zijn scherpe geest en afstandelijk charisma. Hoewel zijn familie hem had klaargestoomd om het familie-imperium te leiden, koos Edward aanvankelijk een andere weg en werd diplomaat in Genève. Pas later werkte hij als adviseur voor financiële instellingen. Na het overlijden van zijn vader Alistair Sinclair, nam hij zijn plaats in op de "Imperial Sinclair Trust Bank", een discreet en machtig netwerk van invloedrijke rekeningen en politieke connecties. Zijn huwelijk met Leonore, een vrouw van

gemengde Europese adel, was deels een liefdesverbintenis, deels een strategische alliantie.

Leonore's afkomst versterkte zijn positie in internationale kringen.

Het was tijd voor Sinclair om naar het werk te vertrekken.

Edward Sinclair was ook niet direct wild van het drukke openbaar vervoer en gaf de voorkeur om telkens een taxi naar zijn werk te nemen. De bank was tenslotte in dezelfde stad als waar hij woonde, namelijk Londen. In principe had hij zich een Rolls Royce met chauffeur kunnen permitteren, maar zijn statige herenhuis had geen garage. Bovendien had hij ook die behoefte niet.

De taxi draait Regent's Way op, en stopt ter hoogte van nummer 45, waar The Imperial Sinclair Trust Bank oprijst als een monument van macht en geschiedenis. Het gebouw is gelegen in de City of London, op een prestigieuze hoek, tussen wolkenkrabbers van glas, waar het oude geld nog fluistert.

De façade is imposant en neoklassiek, gebouwd uit zandkleurige natuursteen met zuilen die doen denken aan een tempel voor financiële goden. Ijzeren poorten met het embleem van de Sinclair-familie – een gestileerde griffioen met twee sleutels – bewaken de ingang. Het gebouw straalt geen moderne gladheid uit, maar een soort onwrikbare kracht. Alsof het daar altijd heeft gestaan, onaangetast door economische stormen of politieke schommelingen.

Binnen is het marmer koel onder de voeten, het atrium hoog en indrukwekkend. Messing accenten, kristallen kroonluchters en discrete beveiliging verraden de klasse die hier dagelijks in-en uitloopt.

“Goedemorgen mijnheer Sinclair,” wordt hij van overal begroet wanneer hij het gebouw betreedt. Iedereen die hij tegenkomt, krijgt een kort knikje.

Met stevige tred stapt hij naar de privé-lift, die enkel toegankelijk is met een biometrische sleutel. Zijn kantoor bevindt zich op de bovenste verdieping – het ‘keizerlijke niveau’, zoals het personeel het noemt.

Zijn kantoor heeft een mix van tijdloze luxe en subtiele moderniteit. Donker notenhout, van vloer tot plafond ramen met uitzicht over de Theems en de skyline van Londen.

Achter zijn bureau hangt een schilderij van zijn vader – streng, haast oordelend – terwijl op de boekenplanken een zorgvuldig samengestelde collectie staat van juridische werken, marktanalyse en klassieke literatuur. Aan de linkerkant bevindt zich een discrete deur naar een privé-lounge : leren fauteuils, een karaf whisky op een zilveren dienblad, een oude platenspeler met jazzplaten – een knipoog naar zijn club. Maar achter die luxe ligt ook het isolement van macht. Edward werkt hier vaak tot diep in de nacht, alleen met zijn twijfels, zijn dossiers.....zijn verleden.

In zijn kantoor gaat hij voor het grote raam staan dat een prachtig uitzicht over de stad geeft, wanneer Katarina, zijn secretaresse, binnenkomt.

“Goedemorgen mijnheer Sinclair,” begroet ze hem opgewekt met een glimlach op het gelaat.

“Ah goedemorgen Katarina,” antwoordt hij goedgemutst, “ Heb jij de rapporten voor de vergadering van vanmiddag al afgerond ?”.

“Ja , kijk maar,” en ze wijst met haar hoofd naar de stapel documenten die ze in haar handen heeft.

“Ik heb ze net afgewerkt en ik heb ook een paar aanbevelingen toegevoegd die we kunnen bespreken.

Ik denk dat ze ons kunnen helpen om de efficiëntie te verbeteren,” zegt Katarina vol trots.

“Dat klinkt goed,” reageert Sinclair glimlachend, “jij hebt altijd waardevolle inzichten en wat zijn je gedachten over de huidige strategie ?”

Katarina zet zich neer tegenover Sinclair en leunt iets naar voren : “ik denk dat we ons meer moeten richten op klantrelaties. We hebben een sterke basis, maar er is ruimte voor groei. Misschien kunnen we een paar evenementen organiseren om onze klanten te leren kennen.”

“Dat is een uitstekend idee, jij hebt een goed gevoel wat onze klanten willen. Heb je al nagedacht over mogelijke locaties ?” vraagt Sinclair zich af.

“Ja natuurlijk, ik heb een paar opties in gedachten. Ik kan je ze later deze week laten zien. En misschien kunnen we ook een paar van onze topklanten uitnodigen voor een exclusieve bijeenkomst ?” stelt Katarina voor.

Sinclair knikt instemmend : “Dat zou zeker helpen om de banden te versterken. Je denkt echt vooruit Katarina, ik waardeer dat !”

Met een verlegen, doch tevreden glimlachje : “Dank je Sinclair, ik werk graag met je samen en jij inspireert me om het beste uit mezelf te halen.”

“Dat is wederzijds Katarina. Jij brengt veel energie in het team. Laten we ervoor zorgen dat we deze ideeën in de vergadering goed presenteren.

Werk jouw voorstel van het evenement verder in detail uit, alsook welke klantenlijst je hiervoor in gedachte had. Betrek hier ook de marketing en de sales bij, en wanneer alles meer een concrete vorm heeft, kom je er terug mee naar mij.”

Sinclair heeft veel aan Katarina omdat ze zeer bekwaam is. Ze werkt georganiseerd en efficiënt en heeft een scherp oog voor detail.

Door haar creativiteit kan ze snel oplossingen bedenken voor problemen die zich voordoen. Ze is een empathische vrouw met steeds een luisterend oor wat haar geliefd maakt bij collega's. Ze is loyaal aan Sinclair en gelooft in zijn visie, maar wanneer ze zou merken dat er iets niet klopt, zal ze niet aarzelen hem hierover aan te spreken.

Ze straalt zelfzekerheid uit wanneer je haar met rechte rug ziet lopen, charmant en grote ogen.

Katarina Novak had een ander leven vóór Londen. Een leven vol geluiden van laarzen op straatstenen, flarden van verboden gesprekken en het schrille huilen van de nachttreinen. Ze groeide op in Praag in een intellectueel gezin. Haar vader was professor in de literatuur en haar moeder pianiste. Haar vader verdween plotseling na een nachtelijke arrestatie en toen wist ze dat ze weg moest. Na de communistische machtsovername in 1948 raakte het gezin in de problemen door hun liberale denkbeelden. Toen Katarina 18 was, vluchtte ze samen met haar oudere broer naar Engeland, waar ze via hulporganisaties terecht kwam in Londen, waar ze aankwam als niemand. Ze was vluchteling, vechtend tegen de kou, de taal en haar herinneringen. Toch toonde ze veerkracht. Ze leerde Engels in avondlessen

en startte eerst als schoonmaakster in een archief, tot ze dankzij haar talenkennis en toewijding kon beginnen als typiste in een klein advocatenkantoor. En ze werkte zich op dankzij haar scherpe geest, meertaligheid en opmerkelijke mensenkennis.

Uiteindelijk belandde ze als secretaresse bij een prestigieuze bank, waar ze bankier Sinclair ontmoette voor wie ze bewondering en fascinatie had. Hij was alles wat zij niet was : gevestigd, zelfverzekerd, onbewogen voor de chaos van de wereld. Hij kwam uit een andere klasse, een ander leven. Voor haar was hij in eerste instantie een veilige figuur. Iemand met macht en met richting. Toch was er iets in haar dat hem raakte. Haar ernst, haar kalmte, misschien ook haar zwijgende verdriet. Hij zag haar niet alleen als een efficiënte kracht op kantoor, maar als vrouw, als mens.

Deze Tsjechische heeft lang, golvend, donker bruin haar, en haar opvallend groene ogen stralen vriendelijkheid uit. Verder is ze steeds klassiek en stijlvol gekleed.

Toen op een avond Sinclair haar vroeg om langer te blijven, om wat papieren door te nemen, veranderde er iets. Blikken werden aanrakingen, afstand werd nabijheid.

Bankier Edward Sinclair had een reputatie hoog te houden; strak in het pak, altijd op tijd, en met een blik die meer zei dan woorden ooit konden. Maar achter de gesloten deuren van zijn hoekkantoor speelde zich een andere werkelijkheid af. Zijn band met zijn secretaresse – charmant, scherpzinnig en al te vaak in zijn nabijheid – was allang niet meer puur professioneel. Het vereiste precisie om elkaar te kunnen zien. Meestal gebeurde het na sluitingstijd, wanneer de rest van het personeel het

pand al had verlaten. De geluidsdichte muren en de zware houten deur van zijn kantoor – ooit geïnstalleerd voor vertrouwelijke financiële besprekingen – boden nu ook bescherming voor andere, minder formele ontmoetingen.

Ze spraken weinig tijdens die momenten. Blikken, subtile gebaren en de stilte spraken voor zich. In een wereld waarin discretie goud waard was, hadden ze hun toevluchtsoord gevonden, veilig binnen de grenzen van zijn kantoor aan het einde van de gang.

Op dinsdagen kwam ze altijd iets vroeger. Niet veel, hooguit vijf minuten, maar genoeg om de illusie van toeval in stand te houden. Terwijl de rest van het personeel zich nog nestelde achter hun bureaus, stond zij al in zijn kantoor met het dossier dat hij zogenaamd dringend nodig had. Hun blikken kruisten elkaar net iets te lang. Haar vingers rustten even op het papier, zijn hand kwam nét iets te dicht in de buurt. Niemand zou het vreemd vinden. En toch voelden ze allebei dat ze een grens bewandelden die al lang niet meer bestond.

Edward was geen man die snel uit balans geraakte.

Maar sinds enkele maanden betrapte hij zichzelf op momenten van afwezigheid, gedachten die afdwaalden tijdens vergaderingen, een lichte versnelling van zijn hartslag bij het horen van haar stem. Ze was slimmer dan de meesten in zijn omgeving, en ze begreep hem. Niet alleen als professional, maar als man – als iemand met twijfels, vermoeidheid, hunkering naar iets dat buiten de lijnen viel. Hun geheime verstandhouding kreeg langzaam contouren. Een lunch buiten de deur die toevallig samen viel met een afgeblazen afspraak. Een glas wijn na een laat overleg.

Wat volgde was een relatie die ze voor de buitenwereld verborgen hielden. Zij was alleenstaande, Edward Sinclair leek ergens een onrustige ziel, zoekend naar.....misschien wat affectie ?

De collega's dienden in ieder geval niet te weten over hun liefdesescapades.

Ze dineerden samen in één van zijn appartementen. In één ervan zou hij Katarina gratis laten wonen uit dank voor haar inzet en loyaliteit. Ze had ook al een zwaar verleden gehad.

Edward nam de kosten voor de inrichting, de meubels en dergelijke, volledig voor zich maar zij mocht wel kiezen wat ze mooi vond. Dit werd dan zowat hun liefdesnestje.

Samen spraken ze over boeken, politiek, muziek. Maar er hing altijd een stilte tussen hen – een stilte waarin vragen zweefde.

Voor Katarina : Waarom ik ?

En voor Sinclair : Wat wil ik echt van haar ?

Katarina worstelde in stilte. Was deze man, met zijn goed gesneden pakken en beheerste manieren, werkelijk verliefd op haar ? Of was ze een tijdelijke afleiding, een schaduw in zijn verder keurig geregisseerde leven ? Ze voelde genegenheid, zelfs liefde. Maar ook een groeiende onzekerheid. Ze had zichzelf beloofd nooit afhankelijk te worden, nooit haar identiteit te verliezen in iemand anders.

En toch, telkens hij haar aankeek met die zachte blik, voelde ze iets van hoop – en tegelijkertijd angst. Want wat als het ophield ? Wat als hij haar weer losliet, zoals zovelen vóór hem hadden gedaan ?

Sinclair op zijn beurt was zelf niet vrij van conflict.

Achter zijn façade van kalmte schuilde een man die zich al jaren gevangen voelde in de verwachtingen van zijn familie, zijn werk, zijn rol. Katarina vertegenwoordigde iets dat hij niet kende – overleven, echte moed, rauwe waarheid. Hij bewonderde haar, verlangde naar haar, maar durfde hij werkelijk met haar een leven op te bouwen ? Of zou hij, zodra het moeilijk werd, terugvallen op het vertrouwde pad van zekerheid ?

Tussen hen ontstond iets dat balanceerde tussen liefde en vlucht, tussen verbondenheid en onuitgesproken afstand. Een liefde die misschien echt was, maar niet vrij. Niet eenvoudig. Niet zonder strijd.

Edward Sinclair is een invloedrijk bankier en heeft zich gespecialiseerd in discreet vermogensbeheer voor een ultra vermogend cliënteel. Hij is begin 50, is stijlvol grijs aan de slapen en heeft een kalme maar zelfverzekerde uitstraling.

De succesvolle bankier investeerde zelf ook in vastgoed en zelfs in een jazzclub in Soho gelegen. Het was aanvankelijk een groezelig etablissement, maar groeide uit tot één van de populairste clubs van Londen, The Blue Note genaamd.

Hij maakte ook van een gedeelte een aparte ruimte met cosy zetels in rode velours. Hier konden heren een heerlijke whisky nuttigen en ondertussen een goede sigaar roken. Hij had er een grote humidior vol exquisite whisky's en excellente sigaren staan. Deze twee waren een goede match om te genieten in goed gezelschap.

Aangezien hij het zelf heel druk heeft, stelde hij een zekere Joan Philips aan als uitbaatster.

Het plan van Leonore

Wanneer Edward 's avonds na het werk en na het diner, samen met Leonore nog van een hete kop heerlijk geurende thee zitten te genieten in het salon, vraagt Leonore hem wat hij ervan zou denken om te verhuizen. "Hoe kom je daarbij darling?" vraagt Edward ietwat verrast. "Je weet Edward, ik ben niet echt een stadsmens. Die drukte vind ik benauwend, en dan die sociale verplichtingen met eindeloze diners en het geroddel.

Ik verlang naar rust en eenvoud dear Edward. Je weet wel een tuin met rozen en andere bloemenpracht; stilte, de geur van oude boeken in een bibliotheek waar de klok traag tikt," droomt Leonore.

"Ik begrijp je volledig 'Nore." Soms gebruikte Edward een verkapte vorm van haar naam.

"Wat zou je denken van een villa in West Londen, weg van de financiële wereld en weg van de ogen van de stad. Jij zou er ook rust vinden boy, tenminste als je niet steeds werkt."

Ze hadden veel koosnaampjes voor elkaar.

Edward stemt in met haar voorstel, deels om haar tevreden te stellen, deels uit schuldgevoel omdat hij zo weinig thuis is.

"Je krijgt van mij carte blanche, 'Nore. Zoek gerust iets wat naar je zin is, ik zal jouw zoektocht achteraf wel evalueren," besluit Edward.

Leonore is geboren als Leonore de Villiers. Ze is 45 en stamt af van een adellijke familie die bekend stond om hun eeuwenoud landgoed in de Loirestreek.

Ze is de dochter van een vooraanstaand rechter en een invloedrijke kunstzinnige maar koele moeder die nog steeds tracht haar dochter te sturen op afstand .

Dankzij haar opvoeding is ze doordrenkt van etiquette, kunst en talen. Ze spreekt vloeiend Frans en Duits en heeft een groot deel van haar jeugd doorgebracht in Sussex. Ze houdt van muziek, speelt harp en leest veel.

Verder is Leonore elegant, welbespraakt en loyaal. Ze bezit ook een natuurlijke charme, heeft een scherp inzicht en is dus meer dan slechts een mooie verschijning aan de zijde van Sinclair.

Binnen hun huwelijk is ze vaak de stille kracht die diplomatiek en strategisch in staat is om hem te adviseren of zelfs bij te sturen.

Ze huwde Sinclair op haar 22ste en ook al was het huwelijk deels gearrangeerd, het groeide toch uit tot een complexe maar liefdevolle verbintenis.

Blues in The Blue Note

De rook dreef traag, kringelend boven de tafels van de Blue Note club en hing als een dun gordijn boven het kleine podium van de jazzclub. Fluwelen stoelen stonden dicht op elkaar en een oude piano tikte de laatste noten van een nummer weg, terwijl het publiek zacht klapte. Het zachte geklingel van glazen aan de bar mengde zich met geritsel van gesprekken aan ronde tafels.

In de hoek zat George, trompet op schoot, blik op oneindig. Hij wachtte. Elke vrijdag was hetzelfde. Hij speelde, zij zong. Maar alleen voelde alles vandaag zwaarder.

Toen verscheen Mia zoals altijd pas vlak voor haar set. Ze bewoog als fluweel in de schemering, haar jurk glansde subtiel in het gedempte licht, en haar aanwezigheid trok ogen alsof ze het middelpunt van het universum was. De microfoon voelde vertrouwd aan onder haar vingers. Ze zong niet, ze fluisterde melodieën in de oren van eenzaam volk.

Haar stem was donker, warm en gevaarlijk als een glas absint na middernacht. Ze betoverde avond aan avond haar publiek en wist hun harten te veroveren met haar stem. George keek naar haar zoals hij dat al maanden deed – met verlangen, bewondering, en iets wat hij zelf liever geen jaloezie noemde.

Maar de realiteit was onvermijdelijk. Mia keek niet naar hem. Haar ogen zochten altijd weer naar Edward, de eigenaar van de club.

Aan de bar zat hij, Sinclair, in een grijs pak, strakke das, handen gevouwen om een glas whisky alsof hij het al

eeuwen droeg. Zijn blik was niet zomaar op Mia gericht. Hij luisterde met zijn hele lichaam, gespannen, alsof hij een code probeerde te kraken. En hij had een glimlach die net iets te goed wist wat hij deed met mensen.

Dan liep hij tussen de tafels alsof de club zijn koninkrijk was, en Mia, zijn kroon

Na het optreden bewoog Mia zich langs de tafels alsof ze niets zocht, maar precies wist wie ze wilde vinden. Hun blikken kruisten elkaar, één seconde. Toen glimlachte zij.

“Je kijkt alsof je de muziek begrijpt,” zei ze, haar stem nog zwoeler dan op het podium.

Sinclair hief zijn glas. “Of jij zingt alsof je meer weet dan je laat horen”

“Misschien,” ze leunde iets dichterbij, “of misschien zing ik gewoon voor wie goed luistert.”

Mia Delacroix is een getalenteerde maar mysterieuze jazz-zangeres die iedere avond optreedt in de Blue Note. Achter haar fluwelen en verleidelijke stem gaat een vrouw schuil met schulden, geheimen en een brandende ambitie. Ze droomt van een leven zonder zorgen, zonder het schimmige verleden dat haar achtervolgt. Deze 35-jarige vrouw is half Frans, half Iers. Haar moeder was een jazz-pianiste in Parijs. Ze heeft steeds roodgelakte nagels en een parelketting die eens van haar moeder was. Haar zachte stem kan moeiteloos overgaan van verleiding naar kilte. Ze was iemand met een eigen plan, een eigen agenda. Ze kwam naar Londen om zich in te zingen in de elite waarbij Sinclair voor haar een sleutel zou zijn, maar geen eindstation.

De machtige bankier Edward Sinclair, die succesvol en ongenaakbaar is, alsook eigenaar van de club, lijkt